

Ненад Јовановић

ОВАЈ И ОВАКАВ СВЕМИР

Идиоти су наднесени над воду.
Њих десет. Не, сто.
Тачније: десет хиљада идиота.

У води, чија друга обала није
видљива, огледа се
одсуство звезда, живе
и мртве летелице,
кранови помоћу којих је подигнут свет,
те – главама и брадама – идиоти.

Један трепће. Другом се
покреће јабучица,
трећи шакама весла кроз прозирност.
Али – ниједан не испушта ни глас.

До неба им захвалан за немост,
почињеш да жалиш што си век провео са њима
случајно уместо намерно,
што им и раније ниси одао
почасти какве –
у овом и оваквом свемиру –

заслужи најчешће неко други.

ПРОДАЈА

Изумрли продају практикуме
на раскршћу где је асфалт одабрао
да, између толиких активности грађанства,
сведочи баш о испљувавању жвака
на погрешно место. Хм...
само једно-једино место до сад
кликнуло ми је у уво: Право сам!
На небесима је, том приликом, стајало
Сунце облика диносаурусовог јајета.
Но, боље је да не расподедам причу,
обележену – као и свака прича –
временитошћу;
изумрли не љубе хронологију. Ако
се они питају, или
си збрда-здола, или ниси.

Не питају се. Ветар
врти листове њихове робе,
која купце не проналази. Јер –
за сав до сад одштампан и скован новац
купљене су жваке.

Ко поседује време, зна –
није доба праксе.

Ветар залази у домове
неизумрлих, смлачује
јаја у њиховим оставама.
Можда од свега нешто буде. Хм...

СКАСКА

Бедници су опколили Бога опширности.
На слаткастом ваздуху Универзалног
Родног Краја, стоје
и он и они,
непомични.

Оглашавају се животиње и биљке
искључене из људско-божанских односа,
гласовима својственим припадницима
њихових врста.

Напокон, када релативна тишина
досади како Богу тако и народу,
заподене се између актера ове
драме под отвореним небом дијалог:
Пошто је излазак из круга,
пита Бог. Пото,
одговарају бедници у глас.

По непрецизности њиховог одговора,
Бог зна да његова ера још
није завршена. Осмехујући се,
он открива јамице у образима
и прстима рашчешљава браду
из које не испада ни
један-једини новчић.

МОРЕ

Киша капље над градом. Старац –
над Комптоновом енциклопедијом за младе.
Слово *C*: *Cairo*,
Celts, *Chemistry*, *Conservation*.

На илустрацији, јелен
гледа вијугави ток реке у море. Овде
је водоторањ, онде брана: „низ–
водно, спречава поплаву и чува
воду за наводњавање”.

Старац склапа књигу. Излази
на терасу. Са
ограде висе блиставе капи.

Он, који је читав век
утеху сматрао непоетичном,
сада би не да се одрекне тог мишљења, већ
поезије. Но,
зна да би то одрицање било тише
од одвајања једне капи воде
од метала ограде. Шта

онда? Како да
старац – из
скромности незаинтересован како
за старост, тако и за њену супротност –
испуни жељу по којој се сматра човеком?

Како да се нађе на јеленовом месту?

Како да види море?

MERDESCHMERZ

Merdeschmerz,

рече Николас Реј на телевизији
недалеком смрћу очишћен
ко милијардом четки и сунђера.

На балкону су ноћивали голубови.
Невољан да чистим за њима,
у глуво доба, у доба
немо и слепо,
препадао сам их млатарањем рукама.

Примењујући логику сна у навигацији,
голубови су ми – лењо
развијајући крила,
лењо ударајући о зидове, о
ограду балкона –

кривотворили детињство.
Напоследку, нациљали би ваздух
и нестали у његовом црнилу.

У прозорима града,
настављало је да светли
милијарду ТВ екрана.